

LEDČICKÉ NOVINY

VIII. ročník, leden 2007

Slovo starostky

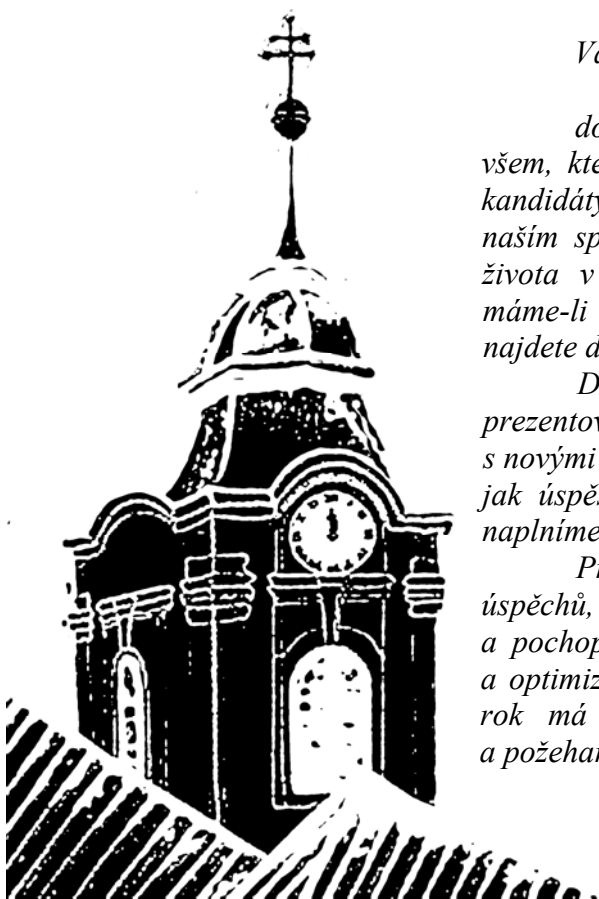
Vážení spoluobčané,

dovolte mi, abych na tomto místě poděkovala vám všem, kteří jste v nedávných volbách podpořili nezávislé kandidáty do nového obecního zastupitelstva. Věřím, že naším společným cílem bude i nadále zvyšování kvality života v naší krásné vesnici. Čeká nás mnoho práce, máme-li zrealizovat všechny plány. Volební program najdete dále v textu tohoto čísla Novinek.

Do nového roku, jehož letopočet končí sedmičkou prezentovanou obvykle jako šťastné číslo, vstupujeme s novými nadějemi a předsevzetími. Jen na nás také záleží, jak úspěšní budeme, jaké bude naše úsilí, čím ten rok naplníme a jak jej prožijeme.

Přeji Vám všem hodně zdraví, osobního štěstí, úspěchů, jistoty, spokojenosti, vřidnosti, tolerance a pochopení. Věřím, že nás čeká rok tvořivosti, rozvoje a optimizmu, který nás dokáže stmelit. Jeden kalendářní rok má 31 557 600 vteřin. Ať jsou pro vás klidné a požehnané.

Jiřina Michovská

PF 2007

Malá ledčická

kronika

Společenská kronika

Vzpomínáme na paní učitelku Růženu Klementovou, která v Ledčicích zanechala nesmazatelnou stopu na poli výchovy a vzdělávání. V ruchu příprav na oslavy 780 let obce a 120. výročí školy její smrt všechny překvapila. V naší obci žijí desítky dnes už dospělých lidí, kteří na Růženu Klementovou s láskou vzpomínají a nikdy na ni nezapomenou. Byla vždy zosobněním hodného, citlivého a chápajícího pedagoga, kterému duše dítěte byla vším.

Vzpomínáme

Řady obyvatel naší obce v roce 2006 navždy opustili

Došková Drahúše, Ponrtová Růžena, Hodková Hana, Nedvěd Václav, Horáková Vlasta,
Nejč-Stejskalová Ludmila.

Čest jejich památce.

Naši jubilanti

Zimní část roku je ve znamení oslav životních výročí několika našich občanů. Všem oslavencům přejeme hodně zdraví, klidu, pohody a osobního štěstí i do dalších let.

50 let	Tydlitát Josef čp. 206
Uher Miloslav čp. 68
Uher Vladimír čp. 67	65 let	Ponertová Gisela čp. 130
55 let	Dneboská Ivana čp. 192
Škabraha Antonín čp. 4
Petráková Stanislava čp. 123
Král Miroslav čp. 131
Mrzenová Alena čp. 152
Jarůšková Jaroslava čp. 32
Drahňáková Emila čp. 149
Kaclíková Helena čp. 101
Staňková Jaroslava čp. 34	70 let	Jordáková Anna čp. 215
Fric Josef čp. 9
60 let	Jarabicová Eliška čp. 13
Miler Josef čp. 202
Mládek Ladislav čp. 112
Mrzena Karel čp. 152
Fišerová Marta čp. 224	75 let	Došek Josef čp. 176
Urbanová Jiřina čp. 148
		80 let	Došková Miluše čp. 103
		81 let	Milerová Jarmila čp. 202
		82 let	Král Jaroslav čp. 167
Zemanová Anna čp. 60
		84 let	Duda Petr čp. 50
		86 let	Hrnčířová Božena čp. 78
		88 let	Košťálová Marie čp. 172

Vítejte, děti

Ledčice se v roce 2006 rozrostly o šest nových občánků. Vítáme mezi sebe Honzika Živného, Nelu Žákovičovou, Tomáše Zahorjana, Kateřinu Petrákovou, Tomáše Hoška a Jindříška Vraspíra.

Všem dětem přejeme ty nejskvělejší rodiče a krásné, klidné a veselé roky prožité v naší hezké vesnici.

Vítání prvních tří občánků – Honzika, Nelinky a Tomáše proběhlo v den státního svátku, 17. listopadu 2006, v nové klubovně místní školy. S krátkým programem vystoupily děti ze základní i mateřské školy. Ostatní občánky tato slavnost teprve čeká.

*Spi, děťátko, spi.
Zavři očka svý.
Až se vzbudíš za chvíličku,
dá ti maminka kašičku.
Spi, miláčku, spi.*

Noví ledčičtí občané

V roce 2006 se odstěhovalo jedenáct občanů, přistěhovalo se jich naopak čtrnáct. Věříme, že se Vladimíru Jansovi, Petru Holíčkoví, Josefu a Jaroslavům Klatovským, Jiřímu Vorlíčkovi, Davidu Samuelovi, Šárce, Jakubovi, Jiřímu a Dominice Hrubešovým, Martinu Žákovičovi, Jitce a Ladislavu Slobodovým bude v naší vesnici líbit a že se také zúčastní zdejšího kulturního a společenského života.

Ledčické zlaté svatby

Padesát let společného manželského soužití je v dnešní době obdivuhodné. V naší obci jsme v listopadu o posvícení měli možnost pográtulovat ke zlaté svatbě hned dvěma párům: Václavu a Libuši Hýblovým z čp. 153 a Stanislavu a Libuši Srbovým z čp. 187.

Přejeme jim za vás všechny do dalších let především hodně zdraví, klidu, pohody a rodinného štěstí.

Volební program

Vážení spoluobčané,

především bych chtěla poděkovat jménem celého nového zastupitelstva za důvěru, kterou jste nám vyslovili ve volbách a zároveň poděkovat odstupujícím zastupitelům, ale i těm staronovým, kteří se budou znovu podílet na vedení obce, za jejich práci, kterou vykonali pro obec, během minulého volebního období a přeji jim mnoho úspěchů v osobním i pracovním životě.

Zastupitelstvo zaznamenalo malé změny, ale o to kvalitnější, protože se nám podařilo pro tuto práci získat i zástupce naší mladé generace. Oni, by měli být těmi, kteří povedou rozvoj obce dále a určitě správným směrem.

A nyní vás seznámím s prací a úkoly, se kterými by se mělo zastupitelstvo obce vypořádat během nadcházejícího volebního období.

Co považujeme v této chvíli za důležité, je, abychom akce, jejichž realizace byla započata, úspěšně dokončili. Jedná se zejména o stavbu svým rozsahem největší - odkanalizování naší obce. Dále pak výstavba sociálního zázemí k fotbalovému hřišti, oprava památkově chráněného objektu - domu č.p.15, ale i zasiťování stavebních pozemků. Toto všechno jsou akce finančně velmi náročné, mnohonásobně převyšující možnosti financování z obecního rozpočtu. Na to je třeba využít dotačních titulů, jak státních, tak i z fondu EU.

Proto jedním z dalších úkolů je maximálně se snažit o získávání a využívání dotačních peněz ve prospěch obce, tak, aby vydané finance z rozpočtu obce tvořily vždy jen poměrnou procentuální část k dotaci, která nikdy není přiznána v celých sto procentech.

Pak bude také třeba řešit úkoly menšího rozsahu, které obci přinesou např. změny v legislativě. Jedna z nich nás čeká hned v příštím roce. Je to úprava školní kuchyně a jídelny podle platné legislativy EU, např. v minulých letech to bylo dopravní značení a další.

A nebo ty, které vyplynou přímo ze staveb prováděných obcí, ale třeba i vlastníky inženýrských sítí v katastru obce. V průběhu příštího roku nás čeká zahájení rekonstrukce elektrického vedení v místní části Hajkov. Zde budou odstraněny sloupy elektrického vedení a tím bude třeba řešit veřejné osvětlení, místní rozhlas, ale i komunikace.

Je zde i spousta drobných úkolů, které vidíme stejně tak jako naši občané, ale jejich řešení není někdy méně obtížné než akce většího rozsahu. Ještě před několika lety byla situace jiná. V obci byli vždy řemeslníci, kteří si rádi k důchodu přivydělali a mnohdy vytvořili v obci stavby vysoké hodnoty, za které by se specializovaná firma nemusela stydět. A co hlavně bylo přínosem obci, jejich několikanásobně levné pořízení a tím menší výdaje z rozpočtu obce. Tímto způsobem by se dala vyřešit spousta drobných oprav.

Příkladem je třeba oprava hřbitovních zdí, které by mohly být takto opraveny. Občany, mající zájem o takovou práci nemáme a při zadání specializované firmě uděláme do rozpočtu obce pořádnou díru. Tak se upřednostňují věci o něco důležitější, jako je oprava budovy ZŠ a pod. Tím samozřejmě nechci říci, že hřbitovní zdi by si opravu nezasloužily.

V oblasti kultury chceme pokračovat jako dosud.

Zajistit různé zájezdy, koncerty, návštěvy divadel, pořádat zábavy a podporovat obnovu tradic.

Dětem zajistit různá sportovní odpoledne, dětský den a využívat tak plně hřiště, které se vybudovalo před základní školou. Snažit se nadále rozvíjet činnost Sokola, podporovat práci místních spolků a organizací.

V oblasti životního prostředí, dále vést občany k tomu, aby co nejvíce třídili odpad a snažit se zabránit vzniku černých skládek.

Dále také vysazovat novou zeleň, které si myslím není nikdy dostatek a stále je zapotřebí ji obnovovat. V této oblasti nás také čeká velká změna, která bude provedena ne přímo v zastavěné části obce, ale v krajině. Tou je komplexní pozemková úprava, která byla již zahájena. Předpokládá se její dokončení do tří let.

Spoustu úkolů zde již zmíněných nebo těch, které teprve vyplynou během nadcházejícího čtyřletého období, se nám povede zrealizovat, bude z velké části závislé na tom jaké množství finančních prostředků se nám podaří získat a také jak pilné bude nové zastupitelstvo, ale i jak nám občané Ledčic pomohou.

Na závěr žádám občany, aby se na nás obraceli, vždy s důvěrou při řešení problémů, nebáli se zeptat a položit dotazy svým zastupitelům nebo využívat diskusního fóra na webových stránkách obce.

Budeme se snažit, Vás informovat o dění v obci, ať už Ledčickými novinkami, místním rozhlasem, prostřednictvím veřejných zasedání i pomocí internetu.

Ustavující zasedání OZ

V pátek 3. listopadu 2006 večer se uskutečnilo ustavující veřejné zasedání zastupitelstva naší obce, na kterém všech patnáct nově zvolených zastupitelů, kteří získali mandát, složilo následující slib:

„Slibuji věrnost České republice.

Slibuji na svou čest a svědomí, že svoji funkci budu vykonávat svědomitě, v zájmu obce a jejích občanů a řídit se Ústavou a zákony České republiky.“

Svým podpisem stvrdili : Jiřina Michovská, Milan Kučera, Ivanka Plicková, Josef Miler, Roman Jansa, Antonín Salač, Marie Zemanová, Jiří Mareš, Hana Rousová, Jiří Švehla, Eva Veverková , Jiří Bušil, Luboš Král, Dana Sirová a Radek Budka, že budou ve volebním období 2006-2010 svou funkci vykonávat čestně a zodpovědně v zájmu ledčických občanů.

Starostkou obce byla opět zvolena paní Jiřina Michovská, místostarostou pak pan Milan Kučera. Členy Rady obce se stali Hana Rousová, Antonín Salač a Josef Miler.

Předsedou finančního výboru Eva Veverková, předsedou výboru školského, kulturního a sociálních věcí Ivanka Plicková, předsedou kontrolního výboru Marie Zemanová, předsedou komise výstavby a životního prostředí Jiří Bušil, předsedou výboru pro tělovýchovu, mládež a sport Luboš Král.

Ledčičtí na Řípu

Vždy 1.ledna v 9 hodin ráno se u „Rafandy“ setkávají ledčičtí nadšenci, aby se odtud vydali na legendární horu Říp. Letos už do bylo pojednácté. Výstup na bájemí opředenu dominantu našeho kraje patří k nepsaným „povinnostem“ všech věrných Čechů. Historik Dušan Třeštík kdysi řekl: *Hora Říp je mytická hora par excellence. To byl střed země, to bylo místo, kudy probíhala osa světa, to bylo místo, odkud se příchodem prvních osadníků kultivoval svět. Ta hora Říp je strašlivě významná hora. Vypráví o tom pověst, která je vlastně jakousi první ústavou Čechů. Všichni jsme bratři, všem nám rovně a nepodílně patří česká země, kterou jsme vzali společně do vlastnictví v jejím středu – na Řípu“.* Tak malý kopec, a tak velký symbol! Kultovní místo drahé našim předkům už více než 1 500 let. Však také heslo ve štítě restaurace na vrcholu hory říká: „*Co Mohamedu Mekka, to Čechu Říp“.* Každoroční vycházka ledčických občanů ke „kapličce“ dokazuje, že je to stále ještě pravda. Po akci se všichni už tradičně sešli na vynikající kapustnici, kterou každým rokem nezištně připravuje ing. Olga Srbová z čp. 111. Díky. A za rok zase na shledanou...

Dotazník k výzkumu lidové kultury

V polovině listopadu loňského roku byl Regionálnímu muzeu Mělník odeslán vyplněný dotazník zaměřený na folklór a tradice v naší obci. Bude součástí víceleté koncepce výzkumu lidových tradic, který loni zahájil Národní ústav lidové kultury. Získaná data ze všech obcí České republiky vytvoří obsáhlý dokument, v němž budou zachyceny všechny zvyky a obyčeje, jež se z minulosti zachovaly až do dneška. A věřte, že se Ledčice mají čím pochlubit.

Ledčice v Senátu ČR

Na středu 22.11.2006 byli pozváni zástupci naší obce do Senátu ČR, kde slavnostně převzali ocenění za kvalitní péči o zastavěné území obce i okolní krajinu. Toto uznání je určitým vyvrcholením tzv. Zelené stuhy, kterou Ledčice získaly v soutěži Vesnice roku 2006. Už jen účast v této soutěži je obrovskou výhrou, neboť jsme obdrželi nejen 500 tisíc korun, ale především jsme získali nové zkušenosti. Poznali jsme, jak pracují a žijí lidé jinde, ale šlo i o prubířský kámen toho, jak prezentovat naši obec. Zjistili jsme, že se rozhodně nemáme za co stydět. Naopak, Ledčice se mohou hrdě srovnávat s evropskými obcemi i na západ od nás, třebaže výchozí podmínky máme značně odlišné.

Výstavba kanalizace začala

1.listopadu loňského roku bylo započato s výstavbou kanalizace v naší obci. Úvodní stavbou bude přečerpávací stanice a výtlačk směrem na Mnetěš. Pod novým hřištěm již pracují těžké stroje dodavatele firmy ZEPRIS, která zvítězila ve výběrovém řízení. Celá akce je rozvržena do několika etap. V té započaté bude vybudována přečerpávací stanice a stoka na právě dokončenou čistírnu odpadních vod ve Straškově, kde v současnosti začne zkušební provoz. Na jaře bude pokračovat další etapa. Ledčická kanalizace bude stát 34 milionů korun.

Ledčický „živý“ Betlém

6.prosince 2006 večer byla návěs v naší obci plná nedočkavých dětí i dospělých. Všichni se tu ve slavnostní náladě sešli, aby se stali svědky prvního provedení „živého“ Betléma v historii obce. Bratři Miroslav a Vlastimil Postráneckí zhotovili přístřešek, který připomínal místo narození Ježíška – chýši či stáj v dalekém židovském městečku někdy kolem roku nula. Úderem 18.hodiny začaly děti z místní školy a školky předvádět příběh narození Krista. A bylo úplně jedno, zda v něj přítomní věří, či jej od začátku do konce považují za smyšlenku. Všichni byli stejně dojatí z té koncentrace emocí a atmosféry, která tu vládla. Ke krásné pohodě přispěla důstojnost, se kterou děti hrály i

koncert Podřipského žesťového kvinteta, který pak následoval pod právě rozsvíceným stromkem. Nechyběl ani Mikuláš se svojí suitou a bonbóny pro každého. K dobré náladě jistě přispěl i „svařák“ a vánoční pečivo napečené místními ženami. Ještě dlouho po ukončení programu se lidé fotografovali s Ježíškem, povídali si a pak se rozešli plni hezkých dojmů.

Aleš a Honzík v Praze

V pátek 8.prosince 2006 navštívili naše hlavní město dva ledčičtí kluci – Aleš Hudeček a Honzík Šourek – výherci soutěže o nejlepší „knižní slogan“, kterou pořádalo vydavatelství Albatros a Český rozhlas v Praze. Z několika stovek účastníků se děti z Ledčic v tvrdé konkurenci umístily na 2., 3., 5. a 6. místě. Vyhrála čtrnáctiletá Mirka Soldánová ze Zálesí u Hronova se sloganem „S knížkou kamarádkou hurá za pohádkou“. Aleš se umístil na 2. místě, Honzík obsadil 3.místo, pátý byl Dominik Jansa a Pěťa Dvořák šestý. Všichni obdrželi pěkné ceny. Aleš s Honzíkem ke všemu byli pozváni do Prahy, kde si prohlédli zákulisí rozhlasového vysílání. Všem čtyřem klukům blahopřejeme a děkujeme za vzornou reprezentaci školy, místní knihovny i obce.

Chvála české řeči

Organizace UNESCO odhlasovala, že se každoročně, vždy 21. února, bude na celém světě slavit Mezinárodní den mateřského jazyka. Jako jeden z nástrojů jak ochránit jazykové rozmanitosti obyvatel této planety. Karel Čapek kdysi napsal:

„Tisíciletá minulost protéká každým slovem mateřského jazyka. Děláme něco velkolepě starého a historického, kdy mluvíme česky. Krásná, čistá, svatá je ta naše řeč mateřská, kdejaké bejlí dokáže pojmenovat tak, že co název kytky, to málem modlitbička: rozrazil rezevítek, sedmikráska chudobka, šácholan japonský. A ještě musím pochválit tebe, tebe, česká řeči, jazyku z nejtěžších mezi všemi, jazyku z nejbohatších všemi významy a odstíny, řeči nejdokonalejší, nejcitlivější ze všech řečí, které znám, nebo jsem slyšel smluvit. Chtěl bych umět napsat vše, co dovedeš vyjádřit, chtěl bych užít aspoň jedinkrát všech krásných, určitých, živoucích slov, která jsou v tobě.“ Také Jan Werich svou lásku k mateřské řeči vyjádřil velmi osobitě: *„Čeština je krásná řeč. Ona má obrovskou plejádu slov pro obyčejný věci. Třeba kulařoučké jablíčko... To neřeknete jinou řečí. Angličan musí říci little round apple, malé kulaté jablko... Tomu přece chybí barva i vůně... Je to váš rodný jazyk, a proto ho neslyšíte jen ušima jako jiné řeči, které jste se naučili. Slyšíte ho taky žaludkem, který se vám sevře, taky srdcem, které je rozbuší, nebo zádama, kde vám přejde mráz.“*

Slovník spisovného jazyka českého obsahuje 192 908 slov. Z těch pak my, obyčejní smrtelníci, pasivně ovládneme asi 50 tisíc výrazů, ale k běžnému dorozumění nám postačí asi 6000-8000 slov. Spisovatel František Nepil jednou řekl: *„Jazyk je to jediné, co každému malému národu zbude, když ztratí všechno“*. Proto nikdy v minulosti ani díky germanizaci, deportacím, emigracím a dalším vlivům čeština nezánikla. Je na nás všech, abychom si společně dědictví uchovali. Nespisovná čeština nevádí, protože omezovat komunikaci jen na jazyk spisovný prostě nelze a taková řeč by zněla šroubovaně a nepřirozeně. To říkají všichni naši lingvisté. Vadí ale, když je nespisovný jazyk používán tam, kde to není žádoucí a nutné. Třeba v médiích. Také vás tahá za uši, když slyšíte, že je něco *„to samé“*, *„to stejné“*, že někdo *„bere vanu“*, oslovuje souseda *„pane Novák“*, nebo použije spojení, že přišel *„dlouho“* místo *„pozdě“*? Všimli jste si, co se občas dočtete v tisku? Vše, co známe, umíme a ovládneme, k nám přišlo branou našeho rodného jazyka. Snažme se mu proto příliš neubližovat.

Okénko do knihovny

Jistě všichni víte, že každý čtvrtek od 15.00 do 18.00 hodin je v Ledčicích otevřena knihovna. Knižní fond v dnešní době činí více než 3 tisíce svazků. Knihovna usiluje o to, aby držela krok s duchem doby a vyhověla nejdůležitějšímu požadavku současnosti – umožnit každému návštěvníku volný přístup k informačním zdrojům: knihám, časopisům a internetu. Stěžejní prací v nejbližší době bude ukládání všech dat o knižním fondu do počítače. Chystáme ale také nejrůznější akce pro čtenáře – na příklad besedy o knížkách (ta první už proběhla – ledčický rodák Josef Fric nám vyprávěl o svých návštěvách Indie jako inspiraci pro své čtyři knihy), literární soutěže pro děti, výstavu těch nejkrásnějších publikací pořízených v posledních letech, ale i činnosti vlastivědné a výtvarné, poskytování tiskových výstupů nejen pro studenty a podobně.

Návštěvníci knihovny oceňují i zdejší estetické prostředí. Dominantu výzdoby tvoří dobové fotografie ze života naší obce a jejích občanů, náhled do historie knihy jako fenoménu, který společně s písmem přinesl lidstvu nejvíce, ale také milé drobnosti doplňující příjemnou atmosféru. Ti, kdo si tu chtějí trochu poklábat, mohou posedět u voňavé kávy.

Protože pro některé starší spoluobčany je problematické do knihovny zajít, nabízíme donášku knih. Stačí zavolat na obecní úřad, nebo tu nechat lísteček, o čem by knížka měla asi tak být, a určitě mu ji domů doručíme. Těšíme se, že naši knihovně zůstanete nakloněni a že se počet ledčických čtenářů zvýší.

Svátek holčiček

V Japonsku se 3. března slaví jako svátek holčiček zvaný hinamacuri. Symbolem tohoto svátku jsou nejrůznější hliněné, papírové a dřevěné panenky, které děvčátka dostávají darem. Tato tradice je velmi stará a panenky bývají v domácnosti vystaveny na čestném místě. Některé jsou jednoduché a prosté, zdobené jen náznakem, jiné jsou honosné, zdobené a bohatě oděné. Mají různá jména – Kokeši, Sočiši, Kjó, to podle toho, z jakého materiálu jsou zhotovené. Tento krásný zvyk si připomenou i děti, které pracují ve výtvarném kroužku ledčické školy. Pokusí se, vyrobit si také panenku ke svátku hinamacuri.

25.3.2007 – letní čas

V neděli 25. března se změní čas „zimní“ na „letní“. Ve dvě hodiny v noci ručičky na hodinách posuneme o šedesát minut dopředu. Rázem budou tři. Letní čas má mnoho zastánců, ale snad ještě více odpůrců, kteří se cítí unaveni, mají poruchy spánku, bolí je hlava a jejich aktivita zkomírá. Hlavním argumentem pro zavedení letního času je prý menší spotřeba elektřiny, ale odborníci to odmítají. Příjemné ovšem je, že posunutím hodin lidé získávají více času na sport, koníčky a zábavu. Toto opatření u nás bylo z úsporných důvodů zavedeno poprvé během první světové války, v letech 1916 – 1918. Proti tomu reptali především kněží a učitelé – lidé málo chodili do kostela a děti přicházely pozdě do školy. Nelíbilo se to ani zemědělcům, protože v polích bylo v časnějších hodinách příliš vlhko. Změny na letní čas přišly i v letech 1940 – 1949. Od roku 1979 se pak v Česku už pravidelně střídá čas letní a zimní. Ten „zimní“ je vlastně časem „od Pána Boha“, časem tzv. středoevropským, který tu byl zaveden 1.4.1893 pro celé území (od října 1891 podle něj jen jezdily vlaky). Až do roku 1995 jsme se ke středoevropskému času vraceli poslední víkend v září a od roku 1996 ale až koncem října. Takže letos 28. října ve 3 hodiny skončí letní čas a vrátí se zpět na druhou hodinu ranní. Učiní tak všechny členské země Evropské unie, ale třeba i Grónsko, USA, Mexiko, Kypr... Za průkopníka časového posunu je pokládán přírodovědec Benjamin Franklin, který více méně z legrace r. 1784 prohlásil, že by lidé měli dřív vstávat i chodit spát, aby se ušetřilo za svíčky.

Mozaika

- na Hajkově a Ladech bude probíhat umístění **elektrifikace** „do země“. Žádáme majitele zdejších nemovitostí, aby na jaře neosazovali předzahrádky.
 - od ledna do března proběhne v roudnickém vlastivědném muzeu výstava **o historii poštovníctví** na Podřipsku, kde bude i část věnovaná poště v Ledčicích. Za Rakouska-Uherska byla v naší obci pouze tzv. poštovna, a to v čp. 110, kde býval obchod u Volků. Odtud roznášeli přivezenou poštu rodiče paní Volkové, manželé Hrzanovi. Později Ledčice přináležely pod poštu Podhořany u Nelahozevsi, odkud poštu vozili pánové Pšenička a Tyle. Pamětníci vzpomínají, že i za války jezdili na služebních kolech. Poštovní úřad se všim všudy byl v naší vesnici otevřen 1.prosince 1955 a první poštmistyní se stala paní Ivana Došková-Legnerová, poštu roznášela paní Marie Koutecká. Paní Legnerovou vystřídala Alena Justová, po ní pak přišla Drahomíra Vránová. Dnes na poště úřaduje paní Olga Verešová.
 - prosíme, hlídejte si **termíny splátek zákonných poplatků a daní**.
 - v letošním roce oslaví ledčický Podporovací a vzdělávací spolek **ŘIP 110 let svého trvání**.
 - všichni občané Ledčic jsou zváni na tradiční **masopustní průvod**, který se uskuteční 17.2.2007. Sraz všech účastníků v maskách je ve 14.00 hod. před obecním úřadem. Ti, kdo masku nemají, ji dostanou z „fundusu“. Věříme, že bude veselo. Všechny masky budou už tradičně odměněny.
 - **přehled kulturních akcí v roce 2007:**
 1. 1. 2007 Společný výstup ledčických na horu Říp (11. ročník)
 17. 2. 2007 Masopust
 16. 3. 2007 Otvírání studánky a odemykání rybníka, vynášení Smrtky
 8. 4. 2007 Velikonoční koncert, Velikonoční výstava
 30. 4. 2007 Čarodějnice
 5. 5. 2007 Zájezd do Polska
 19. 5. 2007 Máje
 9. 6. 2007 Dětské odpoledne
 29. 6. - 8.7. Zájezd do Chorvatska
 14. 7. 2007 Oslavy 120. výročí Spolku ŘIP, Výstava dětských prací, taneční zábava
 25. 8. 2007 Pouťová zábava
 - 27.10.2007 Vítání občánků
 3. 11.2007 Zájezd do Polska
 2. 12.2007 Adventní koncert, otevření Vánoční výstavy
 5. 12.2007 Živý Betlém, koncert Podřipského žesťového kvinteta, rozsvícení vánočního stromu
 - 20.12.2007 Vánoční besídka
 - 24.12.2007 Štědrovečerní bohoslužba a zpěv koled - děti
- Průběžně vydávání obecního zpravodaje: Ledčické novinky.
Další tradiční akce, jejichž pevný termín zatím nemáme: jarní rybářské závody, setkání v Seniorklubu, vlastivědné přednášky, výlov rybníka, turnaj ve volejbalu, turnaj v žákovském fotbalu a jiné. Změna dat je vyhrazena.

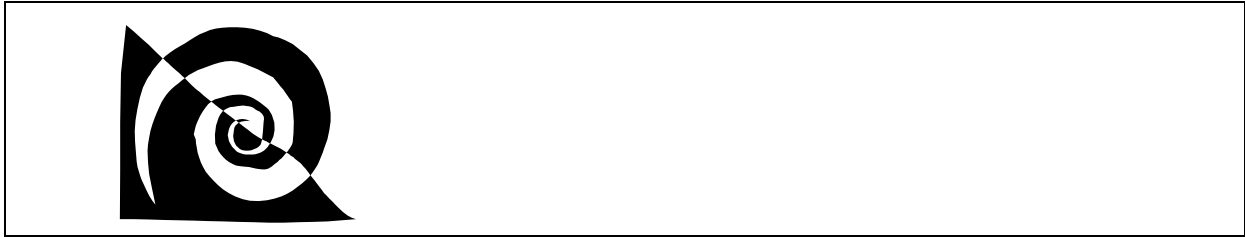
Poděkování

- Evě Veverkové, Evě Kučerové, Kláře Polákové, Haně Rousové, Kamile Hlavsové, Andree Derynkové, Antonínu Salačovi, Josefu Milerovi, Petru Koubovi, Janě Jansové, Martě Hančlové, Jiřině Sirové, Kateřině Michovské, Kláře Polákové, Marii Zemanové, Mileně Justové, Luboši Královi, Ondrovi Doškovi, Ondrovi Michovskému, Kateřině Budkové, Ivetě Škarohlídové, Zuzaně Sirové, Milanu Kučerovi, Jiřímu Švehlovi za aktivní pomoc při organizaci oslav výročí obce a školy
- Evangelické církvi za zapůjčení předmětů na výstavu
- Jiřímu Královi za dobové předměty na výstavu Bejvávalo
- A.Salačovi, V.Vosovi, J.Živné, M.Holému, M.Lidickému, V.Hýblovi, L.Michovskému, V.Kropáčkovi, E.Chmelové a firmám DYNASERVIS, SAKRET a PÍSKOVNA, za finanční dary k oslavám
- paní Haně Petříčkové, bývalé ředitelce ledčické školy, za věcné dary do muzea
- Miluši Králové a Haně Mládkové za distribuci Ledčických novinek k výročí obce
- bratrům Postráneckým za zhotovení betlémské chýše a jesliček
- manželům Šourkovým za odvoz dětí do Prahy
- paní Evě Chmelové za neutuchající sponzorství všech akcí pro děti v naší obci
- paní Janě Živné za věcné dary pro nové občanky Ledčic
- kronikářům J.Marsovi ze Spomyšle a V.Uhrovi z Vraňan za pravidelné zaslání jejich obecních zpravodajů. Jsou k dispozici čtenářům v ledčické knihovně.
- panu Ing.Josefu Fricovi, místnímu rodáku a autoru knih o Indii, za vyprávění o svých cestách doplněné DVD
- J.Vobořilovi, O.Verešové, M.Štecherové za zeleninu a ořechy do školy
- Janě Řihové za finanční dar pro školu
- Pavlu Vernerovi za finanční dar pro školku
- Ivě Škarohlídové za vánoční stromek a ozdoby do místní mateřské školy
- Marcelce Polmové za leporela do mateřské školy
- Manželům Muchkovým za vzrostlou palmu do klubovny v ZŠ
- Líbuši Hýblové a Václavu Doškovi za knihy do knihovny
- paní Tomáškové za hračky a pomůcky do MŠ
- Luboši Královi za hračky do MŠ
- Ing. Olze Srbové za omalovánky a pexesa do MŠ

Jak ledčické děti slavily vánoce

Dostali jsme obsáhlý dopis od pana **doktora Zdeňka Cikánka** z Roudnice nad Labem, z něhož vyjímáme:

„Zúčastnil jsem se oslav 780. výročí první historické zprávy o Ledčicích a 120 let místní školy, jejichž průběhem jsem byl fascinován. Věřte, že taková pospolitost se v této době lhostejnosti, odcizení, komerce, kýče a hrubosti jen tak nevidí. Den v Ledčicích na mne působil jako balzám.

Škoda jen, že není více takových obcí a tolik obětavých lidí, co jich je u vás. Jako jeden z účastníků jsem si kladl otázku, kdo za tak náročnou akci stojí, kdo obětoval určité nespočet hodin a energie, ale především opravdového nadšení pro věc? Odpověď zněla – pomáhal, kdo mohl a chtěl. A tak všem patří dík

S úctou a obdivem Dr.Z.Cikánek“.

Ze Štětí se nám ozval pan **Luděk Čermák**, jehož předkové žili v naší obci. Svou lásku k historii kromě jiného projevil i tím, že se stal producentem knihy, která poprvé v českém jazyce zmapovala historii města Štětí od pravěku po současnost a jejímž autorem je inženýr architekt Miloš Bílek.

„Každý z nás jistě prožil dobu, kdy nám dědečkové vyprávěli své zážitky. Já jsem měl štěstí na to, že můj dědeček dokázal velmi hezky vyprávět. Jeho příběhy jsem poslouchal místo pohádek. Ale nejdříve bych se vám měl představit. Jmenuji si Luděk Čermák, narodil jsem se ve Štětí, kde žiji dodnes. Rád bych vám napsal svůj příběh. V mládí jsem často jezdil na Mělník, kde vyrůstali moji rodiče. Dědeček, Antonín Čermák, mi často vyprávěl příběhy z dob, kdy jsem ještě byl „na houbách“. Svým vyprávěním mi dal základ k tomu, že mě začala zajímat historie. Bohužel zemřel dřív, než jsem dokázal jeho příběhy zaznamenat.

Rázná likvidace jeho velké části písemné pozůstalosti mne mrzí dodnes. Ale zasetá úcta k historii mi zůstala.

V té době mně otec předal to málo, co mu zbylo po rodičích. Pár rodných listů a náčrt rodokmenu. Pomocí programu v počítači jsem začal rodokmen rozvíjet. Můj pradědeček byl Václav Čermák, stavitel a také starosta Pšovky. O tom, že prababička se jmenovala za svobodna Husáková a pocházela z Ledčic, jsem již věděl od dědečka. Ledčice však ležely mimo cesty, kterými jsem se dříve pohyboval. Od nejstarší žijící příbuzné, kterou jsem díky rozvíjení rodokmenu zkontaktoval, jsem se dozvěděl i o historii vaší školy a také to, že bratr prababičky byl starostou Ledčic. Chtěl jsem se tedy k vám podívat. Zavolať jsem na obecní úřad. Byl jsem mile překvapen, jak jsem byl já i má prateta v obci přijati. Poděkování patří paní starostce a paní kronikářce, které se nám velmi srdečně věnovaly. Provedly nás po škole, dozvěděli jsme se o dalších zajímavostech z Ledčic i o našich předcích. V té době jsem se stal stálým čtenářem Ledčických novinek. Jako řada z vás je velmi rád čtu. Velmi blízké jsou mi také ohlasy lidí, kteří popisují vřelý vztah k vaší obci. Proto jsem se rozhodl napsat i těchto pár řádek.

Na závěr bych rád zobecnil mé vzpomínky, poznatky a zkušenosti. Važme si toho, co bylo před námi, toho co vybudovali naši předkové a věřte, že začneme s úctou procházet místy, kde žili naši předkové. Najednou zjistíte, že k místům, která jste dosud míjeli bez povšimnutí, získáváte citový vztah a trvale se usadí ve vašem srdci. Toto jsem totiž prožíval a cítil, když jsem se procházel po Ledčicích.

Jako úctu k vaší obci i k lidem, kteří v ní žijí, nabízím občanům Ledčic stálou pětiprocentní slevu na zakoupené zboží v našem obchodě ZLATNICTVÍ a STRÍBRNICTVÍ ve Štětí. Slevu získáte předložením dokladu o stálém bydlišti v Ledčicích.

S úctou Luděk Čermák.“

POHLED DO HISTORIE

Návrat do starých časů

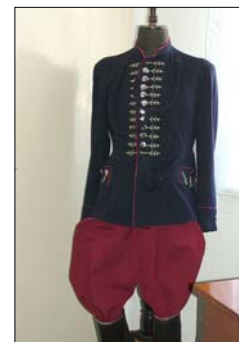

Historie to nejsou jen významné události a důležité milníky. Je to také cosi jemnějšího, těžko uchopitelného. Něco, co zrcadlí běžný život našich předků – stará zažloutlá fotografie, dečka, zděděný mlýnek na kávu, či jiná dějinně pominutelná cetka. Věci, maličkosti a příběhy, které netvoří „majestát“ učebnic dějepisu.

Život je dnes úplně jiný než kdysi. Pravda, je pestřejší, ale také rychlejší, povrchnější, konzumnější a určitě i lhostejnější. Už z toho důvodu jsme u nás v Ledčicích otevřeli stálou výstavu „Bejvávalo“, která nás zavádí do domácnosti doby minulé, do nostalgického poklidu a pospolitosti „starých zlatých časů“.

Ocitáme se ve světě poklidné atmosféry, která odjakživa dělala

domov domovem. Naši předkové totiž podvědomě tušili, že příjemnost a útulnost bydlení nespočívá v luxusním vybavení, ale v detailech a v maličkostech, které je pak doprovázely celý život. Svůj domov řešili tak, aby vyhovoval všem členům rodiny a aby se v něm cítili dobře a svobodně. Esteticky bývalo bydlení uspořádáno nikoliv „na efekt“, jak je tomu pohříchu dnes, ale tak, aby bylo příjemné a útulné. Na vesnici mělo zařízení bytu vždy prostý ráz. Vše bylo jednoduché, levné, ale řemeslně naprosto perfektní. Proto se tak těch předmětů až do dneška dochovalo poměrně mnoho. Nábytek většinou zhotovil někdo ze vsi. Vyržel obvykle po celý život a dědil se. Velice mnoho dokázal zhotovit sám hospodář. Ozdobné maličkosti, které domov proteplily a dokáží i dnes pohladit po duši, bývaly záležitostí paní domu. Tehdejší pečlivě udržovaná domácnost – to byl dokonalý smysl pro prostou, účelnou a jednoduchou krásu věcí. Všechny ty staré předměty, které ledčičtí patrioti na výstavu věnovali, nebo zapůjčili, vyprávějí o polozapomenuté době, do níž náležely a kde tvořily domácí „útulno“. Poezie starých časů voní moudrostí našich babiček je tu zastoupena hrnečky, idylickými obrázky důstojně se tvářících prarodičů, kraječkami, cedníky, duchnami a kdo ví, jakými „nepotřebnými krámy“, kterých se ale dnes dotýkáme s naprostou pokorou. Je to tím, že se staly záležitostmi srdce, mají svůj příběh, doba je zjemnila a dala jim duši. Jsou svědectvím o minulosti a šikovných rukách našich předků. V dobovém interiéru kuchyně, ložnice a „parádního pokoje“ si daly dostaveníčko desítky předmětů, evokujících dobu, která už patří do trochu nostalgických a romantických vzpomínek – gramofon na klíčku, vyšívané „kuchařky“, půvabné kloboučky a rukavičky, ve kterých babička „honila parádu“, dědečkovi „rajtky“, či kroj selské jízdy, ve kterém statkář Švehla v květnu roku 1868 až do Prahy doprovázel řípský základní kámen k Národnímu divadlu. Těch věcí je tu mnoho a všechny s odstupem času vlastně plní funkci nejen materiálního, ale především duchovního spojení s generacemi našich předků. Poznáváme z nich, jak pracovali a bavili se, jak bydleli, jak se oblékali, kolik měli dětí, co jedli, jako prožívali smutek či veselí. Všechno tohle je i důkazem, že Ledčice byly vždy živoucím místem.

Elektrifikace Ledčic

Předmětem hovorů při setkáních našich dříve narozených spoluobčanů v Senior klubu bývá pochopitelně často doba minulé. Vzpomíná se na to či ono a mnohé z tohoto pamětnického vyprávění je pečlivě zaznamenáno. Tyto postřehy pak většinou slouží jako zdroj pro zápisy v ledčické kronice, nebo bývají obsahem některých článků v tomto zpravodaji. Protože víc hlav si víc pamatuje. Už z tohoto důvodu máme radost z každého ohlasu a z každé připomínky. Jen tak může vzniknout skutečně obsažná, přesná a pravdivá mozaika historie Ledčic. V poslední době nás velmi potěšil dopis od pana Václava Justy z čp. 97. Věříme, že tato spolupráce není poslední a že náš rodák má určitě v „záloze“ další vzpomínky, o které se s námi nezištně podělí.

Rád pročítám Ledčické novinky, ale u posledního vydání bych si dovolil něco poopravit. Snad se nikdo neurazí, když napíši, co si sám pamatuji, anebo co si pamatuji z vyprávění svého otce.

Začnu u ledčických stavení. Dům, ve kterém bydlíme – č. 97, nebyly „chumberka“, ale výměnek Husákovy rodiny. Bývaly tu strojní dílny. Pan B. Došek měl v tomto domě elektrikářskou dílnu. Bydlel tu deset let. Dům měla pronajatá firma „Vedka“ – výrobní družstvo elektrikářů Praha. Pan Došek byl členem tohoto družstva. Mimo běžné opravy, které občané v Ledčicích žádali, opravoval v dílně elektromotory, převinoval je. Z Prahy mu dováželi spálené, odváželi převinuté. Na to bylo potřeba velké množství měděného drátu, a to byla i tehdy velká hodnota. Po přestěhování pana Doška v r. 1955 by objekt zůstal neobydlen, proto pan Došek zařídil, že nás družstvo „Vedka“ vzalo v roce 1956 do nájmu. Pan Došek zde dílnu používal do doby, než byla „Vedka“ zrušena, pak byl zaměstnán ve stavebním podniku jako mistr střediska elektro. Dům převzal Národní výbor v Ledčicích, později jsme jej odkoupili a bydlíme zde dosud.

Dále bych chtěl napsat pár řádků o zavedení elektrického proudu do Ledčic. Bylo to okolo r. 1923 za starostování statkáře pana Antonína Honolky, ne až v roce 1930. A také bych rád uvedl na pravou míru, že strýc místního heligonkáře, Antonín Justa, se nemohl posmívat Jeňovákům, že nemají elektriku, protože padl v první světové válce.

Chci se zmínit, proč měl pan Honolka zájem na rychlém zavedení elektrického proudu. Pan Honolka měl dceru Jiřinku (r.1905), kterou nade vše miloval, splnil jí každé přání a ona toho patřičně využívala. Když bylo Jiřince okolo 15 let, dostala se k příbuzným do Prahy. Navštívila tu nějaký ples. Tehdy to pro dívku z venkova byl velký zážitek, róba, velikost tanečního sálu, elektrické osvětlení. To vše na ni tak zapůsobilo, že po návratu z Prahy do Ledčic pronesla k tatínkovi přání, že by také chtěla takový sál a restauraci, jak to viděla v Praze. Asi se někdo bude divit, ale bohatý tatínek své dceruše přání splnil a skutečně to, co viděla Jiřinka v Praze, nechal postavit v č. 12 v Ledčicích. Prostorný sál, jeviště, šatna pro muzikanty, podloubí pro stoly, galerie, restaurace, sociální zařízení. To vše bylo velice rychle postaveno, ale na slavnostní otevření v roce 1922 nebyl v Ledčicích zavedený elektrický proud. V té době bratr mého otce, strýc Josef, dokončil učení na elektrikáře. Pan Honolka si ho najal, aby zařídil na zahájení elektrické osvětlení. Zapůjčili si agregát na výrobu elektrického proudu, umístili ho na zahradě za sálem ve větší vzdálenosti, aby nerušil. Vše velice dobře dopadlo, i občané byli nadšeni, že se něco takového v Ledčicích povedlo. Ale Jiřinka Honolková byla ještě velice mladá, aby mohla restauraci provozovat. Toho se ujal pan Zeman, podle vyprávění mého otce snad nejlepší hostinský, jaký se kdy narodil. Později koupil restauraci pan Antonín Benda.

Pan Honolka hned začal pracovat na tom, aby byl do Ledčic elektrický proud zaveden. Elektrifikaci prováděly rozvodné závody z Roudnice nad Labem pod vedením pana Majora z Vodochoď. Práce rychle postupovala, v té době byla také nezaměstnanost, tak muži, kteří neměli práci, pomáhali kopat díry na usazení elektrických sloupů. Protože tehdy ještě nestál Jiránkův dům za „Uličkou“, vypadal nedaleko postavený transformátor z pohledu od Černoučku spíš jako věž kostela.

Otec se strýcem měli rádi humor a ke každé události v Ledčicích složili písničku. Nevynechali ani zavedení elektriky do Ledčic. Písničku jsem od otce slyšel asi před šedesáti léty, tak si dovolím napsat to, co si po tak dlouhé době pamatuji.

*Poslechněte lidé vážení
jaké bylo u nás zděšení
při té hrůzostrašné zprávě
že elektrikáři právě
natahují od Ctiněvse vedení
ježíš marjá to je k zbláznění.*

*Ještě když se svítilo petrolkou
moh každý směle chodit za holkou
teď báby začly mnoho křiku
dejte nám sem elektriku
by nemohli kluci courat za holkou
posvítíme na ně žárovkou.*

*Tak přijeli páni z Roudnice
očíhli si celé Ledčice
začli malovati plány
jak to dělaj všichni páni
začli vyměřovat ulice
naposled si vzali silnice.*

*Do Dolánek dali kolíky
aspoň pětadvadesát veliký
na Hajkově na mou víru
kopali si sami díru
těm dráteníkům dali knedlíky
a dejte nám sem sloupy veliký.*

*A když bylo všechno hotovo
tak přijeli páni nanovo
s nimi přijel i pan primátor
říká kdepak máte transformátor
Major křičí já jsem tady od toho
nebo hergot kopnu do toho.*

*Černučáci jak to slyšeli
druhý den do Ledčic běželi
s jedním chlapem spadne postel
už tam stavěj třetí kostel
co ty lidi v té drahotě myslí
oni se snad z toho zbláznili..*

Všichni dobří rodáci

Dnešní kapitolu tohoto cyklu věnujeme dávným ledčickým evangelickým kazatelům, kteří díky svému vlasteneckému vlivu na místní obyvatelstvo v naší vesnici po sobě zanechali hlubokou stopu.

Jan Kašpar byl farářem na evangelické fáře v Ledčicích plných čtyřicet let od roku 1832 do roku 1872. Narodil se v Bohnovicích u Bučiny, studoval v Litomyšli a Sarašském Pataku. Dvě léta od r.1830 byl farářem v Soběhradech a poté už v Ledčicích. Působil zde i na staré evangelické škole v čp. 75 v „kozí ulici“, která byla r. 1842 prodána a nová pak vystavěna a vysvěcena 27.4.1844. Udržela se až do roku 1920, kdy byla definitivně zrušena. Jan Kašpar šířil mezi lidem v blízkém i dalekém okolí vzdělání, přispíval do novin a časopisů. Byl věrným přítelem a rádcem místních lidí i obhájcem jejich práv. Zemřel 18.12.1872. Tradovalo se o něm, že do evangelické církve přijal 700 osob z církve katolické. Dcera **Eleonora**, roku 1869 na ledčické fáře zřídila opatrovnu pro tři až šestileté děti. Roku 1870 postavila naproti nové evangelické škole domek, který sloužil jako opatrovna. Provádala se za **Antonína Láta**, narozeného roku 1844 v Proseči u Nasavrku, jenž v Ledčicích působil po celý život, také neuvěřitelných 40 let, od roku 1872 do roku 1912. Eleonora pak na památku svého zemřelého syna Bohuslava založila krabčický sirotčinec. Její syn, **Ludvík Lát**, napsal knihu „Na ledčické fáře“, kterou jsme celou před nedávnem otiskli v Ledčických novinkách. Farář Antonín Lát odešel na odpočinek do Sobotky, kde se mu ještě podařilo vystavět Husovu kapli. 27.4.1921 zemřel.

Antonín Lát

Ludvík Bohumil Kašpar

Ze sedmi dětí Jana Kašpara byl jediným synem, věkem prostředním, Jan Ludvík Bohumil Kašpar, narozený v Ledčicích 7.5.1837. Mladý Kašpar studoval nejprve na gymnáziu v Praze a potom v Těšíně. Po dvouletém právnickém studiu se věnoval bohosloví na školách v Basileji, ve Vídni a Edinburku. Pobyt v zahraničí na něj mocně zapůsobil. Posílil v něm demokratické smýšlení, evropanství, touhu po skutečné církevní svobodě, ale i obětavé vlastenectví. Dlouhé studium mu dalo příležitost k mnoha plánům, z nichž pak po návratu do vlasti skutečně provedl. Když jako 28 letý vstoupil do církevní činnosti, měl jasný, promyšlený a připravený program. Roku 1865 se stal farářem v Hradišti u Nasavrku. Své úkoly zde vykonával nezištně a s láskou k chudým. Ke starostem o sbor přibyla péče o četnou rodinu. Byl také neobyčejně literárně činný – sepsal roku 1877 Zpěvník žalmů a písní duchovních, který i s nápěvy opět vydal po dvanácti letech jako Evangelický kancionál. Byl zakladatelem literárního Spolku Komenského, rozšiřoval působnost „nedělních škol“, podporoval kazatelské stanice a chtěl, aby jeho spolek působil, podle vzoru Matice české, to jest opřený o širokou členskou základnu, pro níž by mohl vydávat větší množství knih. Ale vláda mu to nepovolila. Přesto ve Spolku Komenském vydal evangelický kalendář Orloj, Nový zákon podle vydání z r. 1601 s poznámkami Kralických, Přítele dítek, Prostonárodní čtení, Křesťanskou prvouku, Tři Marie, Dějepisnou čítanku, Přátele našich otců, Hlubinu bezpečnosti, Biblické učení o krvi Krista, Biblickou dějpravu, Biblickou konkordanci, Cesty křesťanovy, Písně cestou života, Zprávu o poselství do Ameriky, Hlasy ze Siona a mnoho dalších titulů. Roku 1890 přesídlil na pražské Vinohrady, kde sdružoval mládež v Křesťanském spolku mladých mužů „Blahoslav“, zřídil misijní kroužek paní a dívek, věnoval se dobročinnosti. Vznikly tady nedělní školy, biblické hodiny a další. Všechna ta aktivita mu nepřidala na zdraví. Velká choroba – rozedma v neděli 8.prosince 1901 věřící modlitebny, tak právě v tomto J.L.B.Kašpar zemřel; v necelých 65 Jeho pohřbu se zúčastnil i Tomáš Garigue Masaryk. Již posmrtné články v Hlasech ze Siona se ptaly, najde-li se někdo, kdo vyličí a shrne jeho práci a zásluhy. I tyto řádky nejsou víc než připomenutím dluhu, kterým jsme my, ledčičtí občané, vázáni Kašparově památce, ale také dějinám naší obce. Takový člověk by neměl být zapomenut.

Víte, že ...

- **12. ledna roku 1782** před 225 lety byly direktem císaře Josefa II. v rakouské říši zrušeny všechny kláštery, které nevyvíjely obecně prospěšnou činnost (byla jich asi jedna třetina). Došlo k obrovským kulturním ztrátám. Císař zrušil i některá procesí a poutě, ve větších městech omezil počet kostelů a ve zbylých také jejich výzdobu na minimum. Zakázal pohřbívat zesnulé v kostelních kryptách a městských hradbách.
- **3. února 1342** před 665 lety se při povodni zřítíl Juditin most v Praze, první kamenný most v Čechách, který nechal postavit Vladislav II. (ano, to je onen král, který Ledčice před rokem 1226 věnoval klášteru v Doksanech) v druhé polovině 12.století a pojmenoval jej po své manželce, v Čechách nepřilíš oblíbené.
- **16.února roku 1754** vydala Marie Terezie nařízení, jímž uložila provádět soupis obyvatelstva. Šlo v podstatě o první sčítání lidu na našem území, které ukázalo, že České země obývají zhruba 3 miliony osob.
- **21. listopadu roku 1916** zemřel rakousko-uherský panovník, císař František Josef I., který říši vládl od roku 1848, tedy plných 68 let. Nikdy nesplnil slib, že se dá korunovat českým králem. Byl mimořádně pracovitým úředníkem, bez většího vzdělání a rozhledu. V jeho rodině došlo k řadě tragédií. Mnohokrát navštívil Čechy a Moravu, několikrát dokonce i nedaleké Kralupy. Značnou část peněz věnoval také na výstavbu Národního divadla v Praze. Jeho skon znamenal konec jedné celé epochy.
- **Od 1. ledna roku 1900** se v Čechách poprvé platilo korunami. Směnný kurz koruny k původnímu platidlu – zlatému nebo těž zlatce – byl tehdy 2:1, pět zlatek bylo tedy možno směniti za 10 korun. Právě v té době se proto začalo desetikoruně říkat „pětka“. Před pěti lety, 2.1.2002, v bývalém podzemním trezoru Česká národní banka otevřela expozici „Lidé a peníze“, která připomíná celou éru vývoje platidel od pazourku až po čipy a digitální peníze. Je tu i vitrína s celou tunou zlata, české zlaté i stříbrné mince, ale také novodobá padesátikoruna od sochaře Kozáka, která v roce 1993 obdržela v USA cenu jako nejkrásnější mince světa.
- **25.února roku 1582** zveřejnil papež Řehoř XIII. bulu, v níž vyhlásil za platný spis *Calendarium Gregorianum perpetuum*, který upravoval kalendář do podoby, která je známá a používaná dodnes.
- **20. ledna 1292**, před 715 lety se narodila poslední královna přemyslovského rodu, která kdy usedla na trůn, Eliška Přemyslovna, manželka Jana Lucemburského a matka Karla IV. Zemřela v den sv. Václava, 28.9.1330, kdy ji ani ne čtyřicetiletou dostihla dědičná choroba Přemyslovců – tuberkulóza.
- **25. března 1297**, před 710 lety se narodila jedna z největších osobností našich dějin spojená s regionem, ve kterém žijeme: první pražský arcibiskup; kancléř univerzity, přítel a rádce Karla IV. – Arnošt z Pardubic. Zemřel 30.6.1364 v Roudnici, sídelním městě Lobkoviců, jimž patřily také Ledčice.
- **29.1.1252**, před 745 lety, zemřela paní Zdislava pocházející ze starého rodu Berků z Dubé, provdaná za pána z Lemberka. Celý její život byl naplněn milosrdenstvím k nejbědnějším lidem. V roce 1907 ji církev prohlásila za patronku manželství a rodinného života. O jejich osudech se můžete dočíst v „Knize o svatě Zdislavě“, která je součástí ledčického knižního fondu.
- **6.3.1282**, před 725 lety, zemřela Anežka z rodu Přemyslovců, česká princezna, svěřice a abatyše, nejmladší dcera Přemysla Otakara I. Vychována byla v klášteře v Doksanech, jemuž patřily i Ledčice. Založila špitál, klášter františkánů a klarisek, ale i jediného původního českého řádu – rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou, pod nějž patřily např. Kralupy nad Vltavou.
- **roku 1907**, před 100 lety, si nechal patentovat první univerzální a masově rozšířenou umělou hmotu zvanou bakelit doktor Leo Hendrik Baekeland, vynálezce belgického původu. Z bakelitu se vyráběly telefony, držadla na hrnce, násadky na pera, hodiny, rádia, fotoaparáty, záchodová prkénka, televizory...
- **28. března 1592**, před 415 lety, se narodil „učitel národů“, Jan Amos Komenský. Jeho krušné životní osudy i obsáhlé dílo je všeobecně známo. Připomeňme si tedy alespoň několik jeho myšlenek:
 - * *K práci jsme zrozeni - Zahálka je pohřeb za živa.*
 - * *Cokoliv můžeš udělati dnes, neodkládej na zítřek.*
 - * *Žítí líně a bez užitku považuj za ohavnost*
 - * *Važ si času.*
 - * *Více rukou, více díla.*
 - * *Kde se práce nestřídá s odpočinkem, tam není trvanlivosti. Napjatý luk praskne.*

